

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **F. F.,**
zastoupen advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou,
sídlem Veleslavínova 133/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. MF-41186/2016/1603-3/2007,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo financí (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

stupně“) ze dne 18. 10. 2016, č. j. MHMP 1848553/2016 (dále jen „rozhodnutí o pokutě“), kterým správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 40 000 Kč za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“). Správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 14. 4. 2016 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem VW Passat, SPZ x, na trase ulice Na Příkopě 864/28, taxistanoviště před Obecním domem, Praha 1 – ulice Cihelná, muzeum Franze Kafky, Praha 1, v čase 11:22 – 11:30 hodin (vzdálenost 4,8 km) částku 330 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení č. 20/2006 Sb.“), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 193 Kč.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 14. 4. 2016 ve výše specifikovaném čase byla poskytnuta přeprava formou taxislužby třem pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy. Cestující sepsali podrobnosti z přepravy do oznámení o poskytnuté přepravě, v nichž mj. uvedli, že při přepravě byl ve vozidle vidět taxametr, na kterém byla v cílovém místě zobrazena cena 330 Kč, tuto částku dopravce požadoval a byla mu zaplacená. Na žádost cestujících o vydání dokladu o zaplacení dopravce uvedl, že mu nefunguje tiskárna a doklad nevydal.
3. Po přepravě byla v čase 11:30 hodin v ulici Cihelná na Praze 1 provedena kontrola splnění zákonných povinností souvisejících s přepravou. Jako řidič vozidla byl identifikován žalobce osobně. O uskutečněné přepravě a následné kontrole sepsal pracovník Magistrátu hl. m. Prahy oprávněný k provedení cenové kontroly protokol č. C/20150414/2/Ry (dále jen „kontrolní protokol“), podle něhož žalobce překročil maximální cenu jízdného o 137 Kč. Žalobce při kontrole předložil záznam o přepravě č. 6999 na částku 133 Kč.
4. Proti kontrolnímu protokolu podal žalobce dne 11. 5. 2016 námitky. V nich mj. uvedl, že přepravu poskytl česky mluvícím cestujícím od Obecního domu na Klárov, kde cestující vystoupili, a žalobce pokračoval do ulice U Lužického semináře a dále ulicí Cihelnou, kde byl zastaven hlídkou Městské policie a kde byla provedena kontrola. Žalobce poskytl přepravu za nižší cenu, než je stanovena nařízením č. 20/2006 Sb.
5. Uvedené námitky zamítl kontrolní orgán dopisem č. j. MHMP 962372/2016 s odůvodněním, že přepravu uskutečnili pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy, kteří požádali o odvoz do ulice Cihelná a do této ulice je žalobce i dovezl. Kontrolní pracovník taktéž viděl vozidlo se zákazníky dojíždět do cílového místa, a proto je zřejmé, že přeprava proběhla tak, jak je uvedeno v kontrolním protokolu.
6. Dne 6. 9. 2016 byli jako svědci vyslechnuti cestující. První svědek vypověděl, že jeli ve třech lidech ze stanoviště taxi od Obecního domu do ulice Cihelné žlutým vozidlem VW Passat, přeprava proběhla v angličtině, cena byla během přepravy čitelná a viditelná. Po přepravě bylo na taxamtru zobrazeno, dopravcem požadováno i zaplacení 330 Kč. Ohledně podrobností jízdy svědek odkázal na oznámení o poskytnuté přepravě, přičemž čas stanovil na cca 11:30 hodin dopoledne. Dále uvedl, že po přepravě požádali o doklad o zaplacení, žalobce jim ho však nevydal. Na otázky žalobce svědek odpověděl, že toho dne uskutečnil pouze jednu přepravu, ve vozidle seděl vzadu, na umístění taxamtru si nevzpomněl. Obdobným způsobem vypověděli i zbylí dva svědci, přičemž všichni tři potvrdili, že mají k dispozici kopii svých oznámení a dva svědci do nich před výpovědí nahlédli. Žalobce uvedl, že ani jednoho ze svědků nepoznává a že je nevezl.

7. Dne 18. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o pokutě, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. V odůvodnění uvedl, že dle svědeckých výpovědí byla přeprava ukončena v ulici Cihelné a žalobce požadoval částku 330 Kč. Přitom je nepodstatné, jaká sazba byla uložena do taxametru a vytištěna na záznamu o přepravě. Správní orgán I. stupně nezpochybňuje, že taxametr byl úředně ověřen, ovšem tato skutečnost nevylučuje, aby cestující na jeho zobrazovači viděli částku 330 Kč. Jak žalobce dosáhl této změny, není předmětem daného správního řízení, neboť úkolem správního orgánu není zkoumat technické možnosti taxametru. Skutečnost, že žalobce svědky nepoznal, správní orgán neshledal podstatnou, neboť správní orgán nemá žádnou představu o žalobcově schopnosti zapamatovat si tváře svých zákazníků. Oznámení o poskytnuté přepravě byla sepsána hned po ukončení jízdy, proto nelze předpokládat, že by do nich byly zapsány nepřesné údaje. Oznámení sepsali zaměstnanci správního orgánu I. stupně, kteří jsou proškolení, na jaké skutečnosti se mají při přepravě zaměřit, a právě tyto skutečnosti do oznámení zapisují. Žalobce může během řízení uvádět nepravdivá tvrzení ve snaze vyhnout se hrozící sankci, zatímco svědci jsou povinni vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. Z toho důvodu správní orgán I. stupně považoval výpovědi svědků za věrohodné a dal jim přednost před výpovědí žalobce. Stejně tak správní orgán I. stupně nepovažoval za protiprávní ani to, že svědci si pořídili kopie oznámení o poskytnuté přepravě a před výpovědí do nich nahlíželi. Pokuta byla uložena ve výši 4 % zákonného rozpětí a její výše nemůže být pro žalobce likvidační.
8. Žalobcovu odvolání proti rozhodnutí o pokutě zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm se plně ztotožnil s odůvodněním správního orgánu I. stupně a dodal, že stvrzenka je pouze dokladem o tom, že byla pro danou jízdu s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována, mohou poskytnout pouze svědecké výpovědi. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39. Výše pokuty je přiměřená závažnosti spáchaného deliktu (žalobce kontrolní přepravu předražil o více než 70 %) a žalobce během řízení nedoložil žádné doklady týkající se jeho majetkových poměrů.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v žalobě uvádí, že dne 14. 4. 2016 postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby. Dále trvá na tom, že poskytl přepravní službu česky hovořícím cestujícím na trase od Obecního domu na Klárov, kde cestující vystoupili. Při jízdě měl řádně zapnutý taxametr a po jejím ukončení vytisknul záznam o přepravě č. 6999 znějící na částku 133 Kč. Doklad o zaplacení je součástí spisového materiálu a byl předložen při cenové kontrole. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce vezl zaměstnance Magistrátu hl. m. Prahy a že by po cestujících požadoval cenu v rozporu s nařízením č. 20/2006 Sb.
10. Žalobce tvrdí, že žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces, neboť řízení bylo vedeno tendenčně s cílem postihnout taxikáře bez ohledu na prokázání stavu věci. V řešeném případě proti sobě stojí vyjádření řidiče (žalobce), záznam o přepravě pořízený z taxametru žalobce a výpovědi svědků učiněné po pěti měsících od kontrolní jízdy. Nadto v rámci řízení nebyl proveden výslech řidiče, takže žalobce neměl možnost vyjádřit se k věci. Z uvedeného vyplývá, že důkazy byly prováděny pouze ve prospěch jedné strany (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2017, č. j. 3 Af 31/2015-50 a ze dne 21. 12. 2017, č. j. 9 Af 19/2015-59). Správní řízení ztrácí smysl, pokud není přihlíženo

k tvrzením a důkazům účastníka řízení, které správní orgán považuje *a priori* za nedůvěryhodná.

11. Žalobce je naopak přesvědčen, že záznam o přepravě je významný a objektivní podklad pro rozhodnutí, který byl nadto předložen ihned při provádění cenové kontroly. Taxametr byl plně funkční a nikterak do něj nebylo zasahováno (po jeho zaplombování a ověření Českým metrologickým institutem). Správní orgány neprokázaly, že by na taxamtru byla technická závada, ačkoliv měly povinnost provést znalecké zkoumání, zda na něm bylo možné vidět částku 330 Kč. Svědci sice uvedli, že údaje na taxamtru byly čitelné a viditelné, přesto však nebyli schopni říci, jaké sazby žalobce použil. Za dané situace je dle přesvědčení žalobce nutné vycházet z toho, že taxametr fungoval řádně, a proto tvrzení svědků ohledně viděné částky na taxamtru nemůže obstát. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015-60, a rozsudek téhož soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 38/2013-38.
12. Ke svědeckým výpovědím žalobce uvádí, že všichni tři svědci potvrdili, že se před výpovědí dívali do svého oznámení, a rovněž si nepamatovali, kde byl v autě umístěn taxametr. Svědkové neuvedli registrační značku vozidla, přičemž označení vozidla a jeho barvy je zcela nedostatečné. Žalobce ani jednoho ze svědků nepoznal. Správní orgány zcela nezákonně tolerují skutečnost, že si svědkové pořídili kopie oznámení, ačkoliv nejsou účastníky daného správního řízení. Rovněž je nepřípustné, aby svědci před výpovědí do těchto oznámení nahlédli, neboť mají vypovídat o skutečnostech tak, jak je vnímali vlastními smysly. Ve spise taktéž chybí vyúčtování částky, kterou měli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy k dispozici, přestože tato skutečnost je významná pro určení částky, která byla cestujícími hrazena.
13. Žalobce podotýká, že do všech oznámení o poskytnuté přepravě bylo zasahováno (u údaje času dojezdu do cíle), přičemž z listin není patrné, kdo opravu činil, ani důvod opravy. Kontrolní protokol dále neobsahuje podklady, z nichž bylo při jeho sepisování vycházeno ve smyslu § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Ze spisu taktéž nevyplývá, že by cestující byli skutečnými zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy.
14. Konečně se správní orgány nedostatečně vypořádaly s výší uložené pokuty, která je dle žalobce nepřiměřeně a nedůvodně přísná. Správní orgán byl povinen stanovit majetkové a osobní poměry žalobce odhadem, ovšem neučinil tak, ani nevyzval žalobce k předložení potřebných dokladů. Jak přitom vyplývá z judikatury Městského soudu v Praze, správní orgány zkoumají majetkové poměry účastníka z úřední povinnosti. Žalobce připomíná, že mu dosud nebyla uložena žádná sankce za pochybení v taxislužbě a v takových případech správní orgány ukládají pokutu ve výši 100 násobku údajného majetkového prospěchu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2017, č. j. 9 Af 21/2014-52). Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
15. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby od uložené pokuty upustil, nebo ji přiměřeně snížil.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě opakuje, že důkaz o tom, jaká byla cena při přepravě požadována, mohou podat pouze svědecké výpovědi. Pro posouzení porušení cenových

předpisů není podstatné, na jakou částku předložil žalobce záznam o přepravě, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zaplacen. Žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014-51, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, v nichž tyto soudy ohledně relevance stvrzenky dospěly ke zcela opačným závěrům, než jaké uvádí žalobce v žalobě. Otázka manipulace s taxametrem je předmětem řízení o přestupku dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, nikoliv v řízení o porušení cenových předpisů.

17. K žalobcovu odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 Af 31/2015-50 žalovaný uvádí, že se jednalo o zcela jiný případ, kdy byla vyslechnuta pouze jedna ze čtyř cestujících (jednalo se o zahraniční turisty, nikoliv pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy), a to navíc před zahájením správního řízení, takže dopravce se nemohl výsledku zúčastnit. Důkazní situace tedy byla odlišná a nelze ji bez dalšího aplikovat na nyní řešený případ. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Af 38/2013-38 byl zrušen Nejvyšším správním soudem, a proto jakékoliv odkazy na něj nejsou na místě. Proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 3 Af 5/2015-60 podal žalovaný kasační stížnost, neboť dle jeho názoru soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vázající se k otázce relevance stvrzenky z taxametru; o kasační stížnosti dosud nebylo rozhodnuto.
18. Co se týče námítky nahlížení do oznámení o poskytnuté dopravě, jedná se o listinu, kterou sepisovali sami cestující, kteří si mohou vyžádat její kopii. Svědkům pak nelze bránit, aby do listiny před podáním svědecké výpovědi nahlédli. Ohledně změny času výstupu z vozidla žalovaný dodává, že se jednalo o změnu zcela marginální. Stejně tak otázka vyúčtování peněz a zaměstnaneckého poměru cestujících k Magistrátu hl. m. Prahy není pro řešený případ podstatná. Žalovaný uzavírá, že pokuta byla uložena ve výši 4 % zákonného rozpětí a byla dostatečně odůvodněna, a to včetně její přiměřenosti.
19. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
21. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách „právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1“.
23. Dle § 5 odst. 1 zákona o cenách „úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální“.
24. Jádrem sporu mezi stranami je zejména průběh skutkového děje, konkrétně pak je spor o to, jakou částku řidič po cestujících požadoval. Žalobce v průběhu správního i soudního řízení trvá na tom, že cena, kterou za předmětnou přepravu účtoval, byla ve výši 133 Kč, což prokazuje předloženým záznamem o přepravě (stvrzenka). Správním orgánům vytýká, že při posuzování skutkového stavu vycházely výlučně z tvrzení cestujících obsažených v oznámeních o poskytnuté přepravě a z jejich následných výpovědí.

25. Vzhledem k tomu, že k otázce překročení úředně stanovené maximální ceny při provozu taxislužby existuje bohatá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, soud nejprve považuje za účelné shrnout závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl při řešení skutkově obdobných případů.
26. Předně je třeba připomenout, že z hlediska posouzení porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je pak rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016-39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016-40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41, a ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018-47). Obecně judikatura nepovažuje za problematickou praxi správních orgánů, „kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu“, přičemž „informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS).
27. V projednávané věci byli vyslechnuti všichni tři cestující, kteří shodně vypověděli, že jeli na trase od Obecního domu do ulice Cihelná a řidič po ukončení přepravy požadoval částku 330 Kč, která mu byla rovněž zaplacená. Svými výpověďmi potvrdili údaje zaznamenané v oznámeních o poskytnuté přepravě a v kontrolním protokolu, svědci vypovídali o události shodně a konzistentně, a to i v konfrontaci s otázkami žalobce. Věřohodnost výpovědí svědků nemůže zpochybnit ani skutečnost, že před výsledkem nahlédli do svých vlastních oznámení o poskytnuté přepravě. Tento dokument sloužil k připomenutí jimi prožité události, o které v oznámení o poskytnuté přepravě udělali vlastnoruční zápis. Předmětná kontrola není jedinou kontrolou, které se svědci v roce 2016 účastnili, proto je logické, že před výsledkem došlo k jejímu připomenutí. Pokud tak svědci učinili cestou náhledu pouze do jejich vlastních oznámení o poskytnuté přepravě, nelze tento postup považovat za nezákonný. K jinému spisovému materiálu svědci před výsledkem přístup neměli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017-43).
28. Vzhledem k tomu, že všechna tři oznámení o poskytnuté přepravě obsahovala shodná tvrzení o požadované ceně a kontrolovaném subjektu, správní orgán nepochybil, vyhodnotil-li si na jejich základě a základě výpovědí svědků skutkový stav za prokázaný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že v oznámeních o poskytnuté přepravě byl dodatečně změněn čas výstupu z vozidla, a to z 11:35 na 11:30 hod. Soud připomíná, že v souladu s § 3 správního řádu je úkolem správních orgánů zjistit stav věci pouze do té míry, aby bylo možné vydat řádné rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o skutková zjištění ohledně naplnění znaků skutkové podstaty. V tomto smyslu tedy bylo v nyní řešené věci nezbytné, aby správní orgán I. stupně prostřednictvím dokazování zjistil, na jaké trase byla přeprava uskutečněna a jakou částku žalobce požadoval. Naproti tomu čas výstupu z vozidla určený s přesností na minuty nebyl pro prokázání spáchání správního deliktu rozhodující. Ostatně cenová kontrola proběhla bezprostředně po ukončení kontrolní jízdy, takže i sám kontrolní orgán se mohl přesvědčit o tom, v jakém čase a na jakém místě cestující vystoupili.

29. Skutečnost, že žalobce předložil během cenové kontroly záznam o přepravě znějící na částku 133 Kč, s tím, že je tato částka zaznamenána i v jeho taxamtru, jehož funkčnost nebyla zpochybněna, nemohla mít s ohledem na skutkový stav žádný vliv na zjištění vyplývající ze svědeckých výpovědí (viz shodně výše uvedenou judikaturu). Předložený záznam o přepravě totiž nevypovídá o tom, jakou částku po cestujících skutečně požadoval a především nijak nezpochybňuje zjištění správních orgánů, že to byla částka 330 Kč. Obdobně nedůvodnou soud hodnotí námitku, dle níž správní orgány žalobce ohledně dané věci nevyslechly. Předně je třeba připomenout, že správní řád neupravuje jako jeden z důkazních prostředků výslech účastníka řízení, ale naopak garantuje jeho právo vyjádřit se k věci. V řešené věci přitom žalobce svého práva opakovaně využil, a to dopisem ze dne 11. 5. 2016, 1. 6. 2016 a 21. 8. 2016 a správní orgán I. stupně na jeho námitky řádně reagoval a vypořádal je.
30. Soud je proto s ohledem na výše řečené toho názoru, že ve správním řízení byly prokázány všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Na prokázání skutku tak, jak byl žalobci kladen za vinu, by neměl vliv ani důkaz vyúčtováním peněz mezi správním orgánem I. stupně a cestujícími, neboť způsob vyúčtování peněz za provedenou kontrolní jízdu mezi cestujícími a správním orgánem I. stupně není pro prokázání zaplacené ceny rozhodující, proto je i tato námitka nedůvodná. To samé pak platí i ohledně otázky pracovního poměru cestujících k Magistrátu hl. m. Prahy, neboť pracovní zařazení těchto osob nemá vliv na posouzení spáchání správního deliktu.
31. Všichni tři cestující byli ve správním řízení rovněž řádně identifikováni, a to v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, podle něhož ze spisu „*musí plynout, že předvolané svědkyně jsou tytéž osoby, které byly jako cestující přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušených cenových předpisů*“. Dle soudu tato skutečnost ze spisu jasně vyplývá. Oznámení o poskytnuté přepravě, která byla sepsána ihned po provedení přepravy, sepsali tři cestující (zaměstnanci magistrátu). V závěru oznámení jsou čitelně uvedena jejich jména a osobní čísla zaměstnance Magistrátu hl. m. Prahy. Ta pak odpovídají jménům uvedeným v protokolech o výsledku svědka ze dne 11. 6. 2018 (ve kterých je uvedeno též datum narození a adresa trvalého pobytu svědků). Lze proto uzavřít, že svědci byli ve spise dostatečně identifikováni tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou.
32. K námitce, že z kontrolního protokolu není zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno při jeho sepisování, soud v souladu s žalovaným uvádí, že ze samotného obsahu protokolu vyplývá, že bylo čerpáno z oznámení o poskytnuté přepravě, která sepsali cestující ihned po skončení jízdy.
33. Výše uvedené závěry pak nemohou být změněny ani s ohledem na rozsudky Městského soudu v Praze, na něž žalobce v žalobě opakovaně odkazuje. Předně soud zdůrazňuje, že rozsudky č. j. 8 Af 38/2013-38 a č. j. 3 Af 31/2015-50 byly ke kasační stížnosti žalovaného zrušeny Nejvyšším správním soudem, a to právě pro nerespektování ustálené judikatury vázající se k prokázání skutkového stavu v obdobných věcech (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016-22, a ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017-33). Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Af 19/2015-59 sice zrušen nebyl (žalovaný kasační stížnost nepodal), ovšem v něm uvedené závěry jsou v přímém rozporu s judikaturou citovanou v bodech 26 a 27 tohoto rozsudku, a proto soud neshledal žádný důvod, aby k odůvodnění městského soudu přihlédl. Konečně pak rozsudek

č. j. 3 Af 5/2015-60 bude předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 279/2017, a nelze tudíž nyní předjímat rozhodnutí třetího senátu Nejvyššího správního soudu. Z výše uvedeného však vyplývá, že k nyní posuzované otázce již existuje konstantní judikatura, od které neshledal soud důvody se odchýlit.

34. K námitce žalobce, že mu správní orgány uložily likvidační pokutu a nezohlednily jeho osobní a majetkové poměry, zdejší soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně při zvažování výše pokuty přihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, následkům a okolnostem jeho spáchání, jakož i k rozsahu majetkového prospěchu, který byl vyčíslen na částku 137 Kč. Dále pak zdůraznil obecnou závažnost a škodlivost daného deliktu. Z úvah je také seznatelné, že se zabýval i otázkou možného likvidačního charakteru pokuty s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, a rovněž uvedl, že za daný skutek mohla být žalobci uložena pokuta až 1 000 000 Kč, byla však stanovena téměř na spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný se s odůvodněním výše pokuty ztotožnil.
35. Zdejší soud neshledal v odůvodnění výše pokuty s ohledem na obsah správního spisu žádné pochybení správních orgánů, a to ani s ohledem na závěry Městského soudu v Praze učiněné v rozsudku č. j. 9 Af 21/2014-52, jichž se žalobce dovolává. Městský soud totiž v citovaném rozsudku svůj závěr o ukládání pokuty ve výši desetinásobku majetkového prospěchu opřel o jediné rozhodnutí žalovaného, a na jeho podkladě přistoupil k moderaci uložené pokuty. Soud však zdůrazňuje, že odkaz na jediné rozhodnutí správního orgánu není s to prokázat zavedenou správní praxi, a to tím spíše, že soudu jsou z úřední činnosti známa rozhodnutí žalovaného, které z takového pravidla při ukládání pokut nevycházejí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41, který se týkal uložení pokuty ve výši 70 000 Kč při majetkovém prospěchu ve výši 518 Kč, přičemž se rovněž jednalo o první postih daného dopravce). Soudu nezbyvá než zopakovat, že žalobci byla v nyní řešené věci uložena pokuta ve výši 4 % horní hranice sazby, přičemž správní orgány byly povinny zajistit, aby sankce splnila svůj účel, a to jak preventivní, tak represivní.
36. Ohledně námitky likvidační výše pokuty soud uvádí, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví po vyhodnocení zákonem stanovených kritérií.
37. V nyní řešené věci ze správního spisu nevyplývá jediná indicie o osobních, rodinných či majetkových poměrech žalobce, která by nasvědčovala, že by ho výše pokuty mohla existenčně zasáhnout. Žalobce v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nekonkretizoval, z jakého důvodu by pro něj uložena pokuta mohla mít likvidační účinek, a své majetkové poměry nedoložil. Správní orgány proto nepochybily, když tuto otázku posoudily na základě svého uvážení a vyšly z rozsudků Nejvyššího správního soudu týkajících se obdobných skutkových okolností. V tomto smyslu se jeví jako zcela případný

odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, neboť v něm byla posuzována situace ve všech podstatných okolnostech totožná s nyní projednávanou věcí: žalobci, fyzické osobě provozující taxislužbu, byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt související s jeho podnikáním (nepoužívání taxametru). Nejvyšší správní soud v daném rozsudku shledal, že sankce uložená ve výši 70 000 Kč z obecného hlediska nemůže mít pro dopravce likvidační dopady, a proto za situace, kdy žalobce své poměry jakkoliv neindividualizoval, správní orgány po právu aplikovaly obecné závěry Nejvyššího správního soudu i na nyní řešený případ.

38. Dále je nutné připomenout, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání – smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně neznamená, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu.
39. Konečně soud posoudil žalobcův návrh, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá.
40. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta v relativně nízké výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.

V. Závěr

41. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu